

1. fejezet

Azt szokták mondani, a tudás hatalom. Minél több a tudás, annál nagyobb a hatalom. Tegyük fel, hogy tudod a lottó nyerőszámait. Az összeset. Nem csak találgatsz, nem megálmodod őket, hanem tényleg tudod. Akkor mit tennél? Rohannál a lottózóba, bejelölnéd a számokat a szelvényen, és nyernél.

Ugyanez áll a tőzsdére is. Tegyük fel, hogy tényleg tudod, melyik részvény ára megy fel. Nem megérzésről vagy intuíciónál van szó. Nem trendekről vagy százalékokról vagy tippekről, hanem tudásról. Hiteles, kőkemény tudásról. Tegyük fel, hogy rendelkezél ezzel a tudással. Akkor mit csinálnál? Felhívnád a brókeredet, és vásárolnál. Aztán később eladnád a részvényeket, és meggazdagodnál rajtuk.

Ugyanígy van a kosárlabdával, a lóversennyel, a futballal, a hokival, bármilyen sporttal. Ha előre meg tudjuk jósolni a jövőt, nyerhetünk rajta. Lehetne így fogadni az Oscar- vagy a Nobel-díj nyerteseire, az első hóesés időpontjára, bármire.

Ugyanígy van a gyilkosságokkal is.

Tegyük fel, meg akarsz ölni bizonyos embereket. Előre tudnod kell, hogyan fogod csinálni. Ez a része nem nehéz. Sokféle módszer létezik. Némelyik jobb, mint mások. A legtöbbnek megvannak a hátrányai. Tehát az ember felhasználja a tudását, és kitalál egy új módszert. Gondolkozik és gondolkozik és gondolkozik, míg rájön a legjobb megoldásra.

Sok figyelmet szentelsz az előkészületeknek. A tökéletes gyilkosság nem könnyű dolog, és a gondos előkészületek nagyon fontosak. De neked ez gyerekjáték. Nem okoznak gondot az előkészü-

letek. A világon semmit. A te intelligenciáddal és képzettségeddel hogyan is okozhatnának?

Tisztában vagy vele, hogy az igazán nagy problémák ez után jönnek. Hogyan gondoskodsz róla, hogy megúszd a gyilkosságot? Megintcsak felhasznárod a tudásodat. Az átlagosnál többet tudsz arról, hogyan dolgozik a rendőrség. Sokszor láttad őket munka közben, néha közvetlen közélről is. Tudod, milyen nyomokat keresnek. Tehát nem hagysz hátra semmi olyan nyomot, amely szemet szúrhat. Fejben előre kidolgozol mindent, nagyon pontosan, részletesen és alaposan. Ugyanolyan gondosan, mint ahogy a számokat jelölnéd be a lottószelvényen, amelyről biztosan tudod, hogy egy vagyont fogsz nyerni vele.

Azt mondják, a tudás hatalom. Minél több a tudás, annál nagyobb a hatalom. Tehát te vagy az egyik leghatalmasabb ember a földön. Legalábbis, ha gyilkosságról van szó, és arról, hogyan kell megúszni.

Élete során az ember állandóan döntéseket hoz, ítéleteket alkot, és folyton találgat mások indítékaival kapcsolatban, míg végül eljut egy olyan pontra, amikor már annyira hozzászokott ehhez, hogy akkor is ilyesmin töri a fejét, amikor nincs rá igazán szükség. A gondolkodása rááll arra, hogy *mi van, ha*, és folyton arról spekulál, hogy mit csinálna, ha egy bizonyos probléma az ő baja lenne, és nem valaki másé. A szokásává válik.

Jack Reachernek megvolt ez a rossz szokása. Egyedül üldögélt egy étterem asztalánál, és bámulta a hátát két fickónak, akik úgy hat méterre álltak, és azon tűnődött, elég lesz-e, ha szépen figyelmezteti őket, vagy kénytelen lesz odáig elmenni, hogy eltöri a karjukat.

Ez dinamikai kérdés. A nagyváros dinamikája úgy működik, hogy az új olasz étterem, ahol Reacher üldögélt, meglehetősen üresen fog kongani, egészen addig, amíg nem ír róla a *New York Times* étteremkalauza, vagy az *Observer* újságírója észre nem vesz valami hírességet egymás után két este. De egyelőre egyik sem történt meg, úgyhogy az étterem üresen állt, amiből kifolyó-

lag tökéletes hely volt egy magányos férfinak, aki szeretett volna valahol a barátnője lakásának közelében megvacsorázní, amikor a lány késő estig bent van az irodában. A nagyváros dinamikája elkerülhetetlenné tette, hogy Reacher épp itt legyen. És azt is elkerülhetetlenné tette, hogy a két fickó, akiket figyelt, szintén itt legyen. Mert a nagyváros dinamikája úgy működik, hogy minden új vendéglátó-ipari vállalkozás előbb vagy utóbb látogatókat kap olyasvalakinek a képviselőjében, aki hetente háromszáz dollárt kér cserébe azért, hogy ne küldje oda az embereit baseballütőkkel, hogy verjék szét a berendezést.

A két fickó, akiket Reacher figyelt, a bárpult közelében állt, és halkán beszélgetett a tulajdonossal. A bárpult inkább csak jelképes volt. A terem egyik sarkában szép kis háromszöget alkotott, minden oldala két-három méter lehetett. Nem igazán bár volt, soha senki nem ült oda iszogatni, inkább csak az volt a rendeltetése, hogy itt tartsák az italosüvegeket. Három üvegpolcon sorakoztak a palackok, egy homokfűvott tükör előtt. A kassza és a hitelkártya-leolvasó a legalsó polcon állt. A tulajdonos, egy alacsony, ideges emberke, egészen a háromszög sarkáig hátrált, és a hátát a polcnak vetve állt. A karját szorosan, védekezően összefonta maga előtt. Reacher jól látta a szemét. Félig hitetlenkedés, félig pánik csillogott benne, ahogy a tekintete végigfutott a termen.

Az étterem nagy volt, talán húsz méterszer húsz méteres, pontosan négyzet alakú. A mennyezet magas, talán hat-hét méter. Az épület több mint százéves volt; a terem valószínűleg sokféle célt szolgálhatott már az idők során. Eredetileg talán valami gyár lehetett. Az ablakai mindenesetre elég nagyok voltak. Könnyen lehet, hogy valamilyen műhely volt itt valamikor régen, amikor a városban még csak ötemeletes épületek emelkedtek. Aztán később talán raktár lett belőle. Vagy autószalon, ahhoz is elég tágas volt. És most olasz étterem lett. Nem egyszerű, piros kockás abroszos, a nagymama receptjét hirdető, családias hely, hanem olyan, ahol háromszázezer dollárt fektettek be az avantgárd dekorációba, és ahol egy hatalmas tányéron hét-nyolc darab, kézzel készített raviolit adnak, és ezt nevezik egy adagnak. Reacher tízszer evett itt az elmúlt négy hétben, mióta megnyílt az

étterem, és mindig éhesen távozott. De minden olyan finom volt, hogy még az ismerőseinek is mesélgette, ami már jelentett valamit, mert Reacher nem volt nagy ínyenc. Az étterem neve Mostro's volt, ami – amennyire ő tudott olaszul – olyasmit jelenthet, hogy „szörny”. Fogalma sem volt, mire utal az elnevezés. Semmi esetre sem az adagok méretére, annyi szent. De elég jól hangzott, és az egész hely vonzó volt a halvány juharfa bútorzattal, a fehérre festett falakkal és a tompa fényű alumíniumkiégésítőkkal. A pincérek magabiztosak és barátságosak voltak. A falakon magasan elhelyezett hangszórókból teljes operákat játszottak. Reacher véleménye az volt, hogy nagy remények elé néz az étterem.

Egyelőre azonban lassan terjedt a híre. Az avantgárd dekorációhoz jól illett, hogy csak húsz asztal volt a tágas teremben, de Reacher a négy hét során soha nem látott háromnál többet foglaltan. Ezen az estén rajta kívül csak egy pár volt az étteremben, öt asztallal odébb. Egymással szemben ültek, neki oldalt fordulva. A férfi középmagas volt. Rövid, homokszőke haj, világos bajusz, világosbarna öltöny, barna cipő. A nő vékony volt és fekete, szoknyában és blézerben. Az asztal lába mellett, a földön egy műbőr aktatáska állt. Mindketten harmincöt körül járhattak, fáradtnak és nyújtóznak látszottak, és kicsit kopottas benyomást keltek. Láthatóan elég jól érezték magukat együtt, bár nem beszéltek sokat.

A két fickó a bárpultnál bezzeg egyfolytában beszélt. Egészen közel hajoltak a tulajhoz, és gyorsan és meggyőzően hadartak valamit. A férfi a pultnak támaszkodott, és ahogy azok minél jobban előredőltek, ő annál inkább hátra, mintha erős szél süvített volna a teremben. A két fickó jó nagydarab volt. Egyforma, sötét gyapjúszövet kabátot viseltek, amelytől még szélesebbnek és teste-sebbnek hatottak. Reacher látta az arcukat a homályos tükrökben. Olajbarna bőr, sötét szemek. Nem olaszok voltak. Szíriaiak vagy libanoniak lehettek, de az arab erőszakosság már kiveszett belőlük, mert ez a nemzedék már Amerikában nőtt fel. Nyomatékosan magyaráztak valamit. A jobb oldali férfi széles gesztust tett a kezével. Könnyű volt eltalálni, hogy egy baseballütőt imitál, ahogy lesöpri az üvegeket a polcról. A kezével fel-le hadonászott.

Azt mutogatta, hogyan törik össze a polcokat. A tulajdonos sápadtan vetett egy oldalpillantást az üvegpalcokra.

A bal oldali fickó felhúzta a mandzsettáját, és megkocogtatta az óráját, aztán elindult kifelé. A térdje kiegyenesedett, és követte. A kezét végighúzta a legközelebbi asztalon, és leverte egy tányért a földre. A tányér széttört a kövezeten. A hangos és disszonáns csörömpölés megzavarta az operamuzsikát. A szőkés férfi és a fekete nő csak ült, és másfelé nézett. A két fickó lassan és magabiztosan a kijárához sétált, magasra tartott fejjel. Reacher kikísérte őket a tekintetével az utcára. A tulajdonos kijött a pult mögül, letérdelt, és kezdte összeszedgetni a tányér cserepeit.

– Nincs semmi baj? – szölt oda Reacher.

Ahogy kimondta, már tudta, hogy ostoba kérdés volt. A tulaj csak vállat vont, és semmitmondó, nyomorúságos arcot vágott. A kezével összesöprögte a kisebb cserepeket egy halomba. Reacher felállt, odament, kezében a szalvétájával, és segített összeszedni a cserepeket. Az öt asztallal odébb ülő pár figyelte őket.

– Mikor jönnek vissza? – kérdezte Reacher.

– Egy óra múlva.

– Mennyit akarnak?

A tulaj vállat vont, és kesernyésen elmosolyodott.

– Az elején még kedvezményes árak vannak – mondta. – Kétszáz hetente, de ha beindul a hely, felemelik négyszázra.

– Fizetni fog?

A tulaj megint szomorú képet vágott. – Szeretném megtartani az éttermemet. De hetente kétszáz nem fog jól tenni az üzletmenetnek.

A szőkés férfi és a fekete nő a másik falat nézte, de odahallgatott a beszélgetésre. Az operában egy moll ária következett, mély, szomorú hangon kezdett énekelni egy női hang.

– Kik voltak? – kérdezte halkán Reacher.

– Nem olaszok – felelte a tulaj. – Valami huligánok.

– Használhatom a telefont?

A tulaj bólintott.

– Nem tudja véletlenül, van nyitva errefelé ilyenkor valami írószobolt?

– A Broadwayn, két saroknyira. Miért? Valami üzleti elintéznivalója van?

Reacher bólintott.

– Igen, olyasmi – mondta.

Felállt, és bement a bárpult mögé. A vadonatúj telefon ott volt az asztalfoglalásokat rögzítő notesz mellett, amely úgy festett, mintha még sohasem nyitották volna ki. Reacher felemelte a kagylót, és tárcsázott egy számot. Kicsit várt, míg fölvették, úgy egy mérföld távolságra és negyven emelettel magasabban.

– Tessék! – szólalt meg egy női hang.

– Szia, Jodie!

– Helló, Reacher, mi újság?

– Végzel valamikor mostanában?

Hallotta, hogy Jodie felsóhajt.

– Nem, egész éjszaka bent leszek. Bonyolult ügy, és tulajdonképpen tegnapi kellett volna nekik a jogi szakvélemény. Ne haragudj!

– Semmi baj – mondta Reacher –, úgyis van egy kis elintéznivalóm. Azt hiszem, utána kimegyek Garrisonba.

– Jól van, vigyázz magadra – mondta Jodie. – Szeretlek.

Reacher hallotta a papírok zizegését, aztán a vonal elnémult. Lerakta a kagylót, kilépett a pult mögül, és visszament az asztalához. Betett negyven dollárt a kávéscsésze alá, aztán elindult kifelé.

– Sok szerencsét – szólott vissza.

A tulajdonos, aki még mindig a földön guggolt, tétován bólintott, a távolabbi asztalnál ülő pár pedig figyelte Reachert, ahogy távozik. Felhajtotta a gallérját, eligazgatta magán a kabátját, és kilépett az utcára. Sötét volt, a levegő őszi csípős. A lámpák körül kis ködfelhők lebegtek. Kelet felé indult a Broadwayn, és keresgélt a neonfeliratok között, lát-e írószerboltot. Talált is egy kis boltocskát, amelynek kirakatában egy csillag alakúra vágott, világító kartonra voltak kiírva az árak. Minden nagyon olcsó volt, ami épp megfelelt Reachernek. Vett egy kis feliratozógépet és egy pillanatragasztót. Aztán megint beburkolózott a kabátjába, és észak felé indult, Jodie lakásához.

A kocsija az épület alagsorában lévő garázsban volt. Lement érte, felhajtott a rámpán, és dél felé fordult a Broadwayn, aztán visszaindult az étteremhez. Ott lelassított, és belesett az ablakon. Az étterem halogénvilágításában ragyogtak a fehér falak. Vendégek nem voltak. Minden asztal üresen állt, a tulajdonos a bárpult mögött üldögélt egy magas széken. Reacher elfordította a tekintetét. Megkerülte a háztömböt, és egy tiltott helyen leparkolt a kis sikátor végében, amely az étterem hátsó, konyhai bejáratához vezetett. Leállította a motort, kikapcsolta a reflektorokat, és várt.

A nagyváros dinamikája... Az erősek terrorizálják a gyengéket. Addig folytatják, amíg szembe nem találják magukat valaki erősebbel, aki valami önkényes, emberbaráti okból megállítja őket. Egy olyan valaki, mint például Reacher. Semmi oka nem volt rá, hogy segítsen az étterem tulajdonosának, akit alig ismert. Ebben nem volt semmi logika. Nem rejlett mögötte semmiféle hátsó szándék. Ebben a hétmillió városban nyilván több száz vagy talán több ezer erős ember van, aki éppen bántalmazza a gyengéket, ebben a szent pillanatban is. Nem fog mindegyiknek utánamenni. Nem keresztes háborút vív ellenük. De arra sem hajlandó, hogy tétlenül nézze, ami az orra előtt folyik. Nem teheti meg, hogy csak úgy elsétál. Ő soha nem volt ilyen.

Kivette a zsebéből a feliratozógépet. A dolganak csak az egyik része az, hogy elriassza a két fickót. A lényeg, hogy mit hisznek majd, ki akarja elriasztani őket. Egy magányos állampolgár, aki egyedül áll ki az étterem tulajdonosának jogaiért, nem igazán meggyőző. Senki nem fél egy magányos embertől, mert egy embert a számok erejével le lehet győzni. Előbb vagy utóbb az illető meghal, vagy elköltözik a környékről, vagy elveszíti érdeklődését az ügy iránt. Igaz hatással egy szervezet van. Reacher elmosolyodott, lenézett a kis gépezetre és próbálgatni kezdte, hogy működik. Próbaképp kinyomtatta vele a saját nevét, aztán letépte a szalagot és szemügyre vette. REACHER. Hét betű nyomódott a kék műanyag szalagba. Valamivel hosszabb lett, mint két centi. Vagyis az első fickónak szánt felirat úgy tizenkét centis lesz. A másodiké mondjuk tíz. Megint elmosolyodott, kinyomtatta a feliratokat, és

maga mellé rakta az ülésre. A műanyag szalag hátulja a lehúzható papír alatt ragasztós volt, de neki ennél erősebb kellett, ezért vette a pillanatragasztót. Lezsavarta a kis tubus kupakját, és átszúrta a hegyével a tubust, majd visszacsavarta a kupakot, és zsebre rakta a feliratokat meg a ragasztót. Végül kiszállt a kocsiból a hidegbe, megállt az árnyékba húzódva, és várt.

A nagyváros dinamikája... Az anyja félt a nagyvárosoktól. Reacher úgy nőtt fel, hogy mindig azt hallotta, a város veszélyes hely, tele van durva, ijesztő alakokkal. Reacher maga is kemény fiú volt, de tizenéves korában még hitt az anyjának. És látta, hogy igaza van. A városok utcáin az emberek tényleg ijesztőek voltak, alattomosak és védekezők. Megtartották a távolságot, és ha szembejöttek vele, átmentek a túloldalra. Reacher meg volt győződve róla, hogy az ijesztő alakok ott ólálkodnak a háta mögött. Aztán egyszer csak rájött, hogy ő az ijesztő alak. *Ezek félnek tőlem!* Ez óriási felismerés volt. Aztán meglátta a saját tükörképét a kirakatokban, és megértette, miért félnek tőle. Tizenöt éves korában megállt a növésben, de akkor már 195 centi volt, és több mint száz kiló. Egy óriás. Mint a tinédzserek akkoriban, elég ágrólszakadtan öltözködött. Az arca üres volt, a tekintete közönyös. *Ezek félnek tőlem!* Szórakoztatta a dolog, és amikor mosolygott, az emberek még inkább elhúzódtak. Ettől kezdve tudta, hogy a város ugyanolyan hely, mint bármely más, és minden olyan emberre, akitől neki félnie kell, kilencszázkilencvenkilenc olyan esik, aki tőle fél. Ezt a tudást taktikázásra használta fel, ami nyugodt magabiztosságot adott a járásának, és a közönyös tekintet csak tovább fokozta a hatást. A nagyváros dinamikája...

Ötvenöt perce várt, aztán kilépett az árnyak közül, és kiállt a sarokra. Nekidőlt az étterem téglafalának, és tovább várt. Kihallatszott az opera, egészen halk, lebegő dallamfoszlányok szálltak ki az ablakon. Az autók zötyögtek az utca kátyús aszfaltján. A szemben levő sarkon egy bár volt, ahol hangos zene dübörgött, és a neonfényben néha pára szállt ki a nyíló ajtón. Hideg volt, a járókelők siettek az utcán, orrukat a sáljukba dugva. Reacher zsebre vágva tartotta a kezét, egyik vállával a falnak támaszkodott, és figyelte az autók áradatát.

A két fickó épp a megbeszélte időben érkezett vissza, egy fekete Mercedesszel. Egy sarokkal odébb leparkoltak, az egyik kerékkal felállva a járdára, és egyszerre nyílt ki a két elülső ajtó. Kiléptek, hosszú kabátjuk libegett utánuk, aztán kinyitották a hátsó ajtókat, és baseballütőket vettek ki a hátsó ülésről. A kabátjuk alá dugták, becsapták a kocsiját, körbenéztek az utcán, majd elindultak. Tíz métert kellett megtenniük a járdán, aztán átmenni az utca túloldalára, és még tíz métert menni. Könnyedén mozogtak. Nagydarab, magabiztos fickók, lezser mozgásúak, hosszú léptűek. Reacher ellökte magát a faltól, és amikor azok a járdához értek, elállta az útjukat.

– Gyertek hátra a sikátorba – mondta.

Közről elég ijesztő benyomást tettek. Ketten együtt igen csak alkalmasak voltak a feladatukra. Fiatalok voltak, harmincon innen. Súlyosak, az alkatuk inkább húsos, nem tiszta izom, de ez is majdnem olyan hatásos. A nyakuk vastag volt, selyem nyakkendőt viseltek, fehér inget és öltönyt, amely szemlátomást nem áruházi katalógusból származott. A baseballütőket egyenesen tartották a kabátjuk bal oldala alatt, és a bal kezükkel szorították a zsebükön keresztül.

– Maga meg ki a nyavalya? – kérdezte a jobb oldalon álló férfi.

Reacher ránézett. Mindig az a főnök, aki először megszólal, és ilyen helyzetben, amikor az ember egyedül van kettő ellen, a vezért kell előbb elintézni.

– Ki a nyavalya maga? – kérdezte megint a férfi.

Reacher balra lépett, és hajszálnyit elfordult, elállva a járdát, és a sikátor felé irányítva őket.

– Én vagyok az üzletvezető – mondta. – Ha pénzt akarnak, nálam kell érdeklődni.

A fickó megállt, aztán bólintott. – Oké, de hagyjuk a francba a sikátort. Majd odabent megbeszéljük.

Reacher megrázta a fejét. – Ez nem logikus, barátom. Azért fizetünk maguknak, hogy ne tegyék be a lábukat az étterembe, oké?

– Magánál van a pénz?

– Persze – felelte Reacher. – Kétszáz dollár.

Eléjük lépett, és besétált a sikátorba. A konyha ventilátorán

gőzpára áradt kifelé. A lábuk alatt szemét és homok recsegett, a lépéseik visszhangját visszaverték a téglafalak. Reacher megállt, megfordult, és úgy állt, mint aki türelmetlen, és nem érti, miért nem követik. A két férfi ránézett, aztán egymásra. Közelebb léptek, és besétáltak a sikátorba. Elég biztosak voltak a dolgukban. Nagydarab fickók, a kabátjuk alatt baseballütővel, ketten egy ellen. Reacher várt egy pillanatig, aztán átlépett az árnyék és fény közötti ferde vonalon. Utána megtorpant. Kicsit visszalépett, mintha előre akarná engedni a másik kettőt, udvariasságból. A két férfi lassan közelebb lépett.

Ebben a pillanatban Reacher a könyökével megütötte az első fickó halántékát, amire jó anatómiai oka volt. Általában véve az emberi koponya keményebb, mint az emberi kéz. Egy ilyen ütközésnél inkább a kéz sérül meg. A könyök sokkal alkalmasabb erre a célra. És a fej oldala sérülékenyebb, mint a koponya szemből vagy hátulról. Az agy sokkal jobban tűr egy szemből kapott ütéset. Reacher tehát a könyökét használta, és oldalra ütött. Rövid ütés volt, jól kivitelezett, erőteljes, de a fickó még egy másodpercig a lábán maradt, bár a térd megroggyant. Aztán elengedte a baseballütőt. Kicsúszott a kabátja alól, és hangos koppanással a földre zuhant. Aztán Reacher megint megütötte a fickót. Megint a könyökével, megint a halántékán. A fickó összeesett, mintha egy csapóajtó nyílt volna meg alatta.

A második résen volt. Megragadta a jobb kezével is a baseballütőt, kirántotta a kabátja alól és meglóbálta, de elkövette azt a hibát, amit a legtöbben el szoktak: egy erős ütéset akart mérni Reacher testének közepére. Ezzel két baj is van. Egy ilyen nagy lendülethez idő kell. És a test közepére célzott ütéset könnyű kivédeni. Sokkal jobb magasabbra célozni, a fejre, vagy le a térd tájékára.

Egy baseballütő ütését úgy kell kivédeni, hogy az ember nem elhúzódik, hanem még idejében közelebb lép. Az ütés erejét az ütő súlya adja, megszorozva a lendület sebességével. Tömeg szorozva sebességgel, egyenlő impulzus. Az ütő súlya ellen nincs mit tenni, tehát a lendületet kell lefékezni. Közelebb kell kerülni, és amikor visszafelé lendül, akkor elkapni, amikor még épp csak el-

kezdődött a gyorsulás. Ezért nem jó ötlet ilyen nagy lendületet venni. Minél hátrább lódítja, annál több idő kell, amíg megint lesújthat vele, és így annál több időt ad az ellenfelének.

Reacher féllépésnyire volt, amikor az ütő elérte. Figyelte a lendület ívét, és mindkét kezével elkapta a baseballütőt, egészen lent, a gyomra előtt. Így semmi ereje nem volt az ütésnek. Az összes erő, amit az ellenfél beleadott, ellene fordítható. Reacher meglódította és felrántotta az ütőt, amivel kibillentette a férfit az egyensúlyából. Rúgott egyet a bokájába, kirántotta a kezéből az ütőt, és hasba dőtte vele. A fickó térdre esett, és a fejét a falba verte. Reacher belerúgott, amitől az elnyúlt a földön, aztán leguggolt, és a torkára szorította a baseballütőt. A bal kezével átkutat-ta a fickó zsebeit. Talált egy automata pisztolyt, egy vaskos pénz-tárcát és egy mobiltelefont.

– Kinek dolgoztok? – kérdezte.

– Mr. Petrosiannak – nyögte a férfi.

Reachernek nem mondott semmit a név. Hallott ugyan egy egykori szovjet sakkbajnokról, akit Petrosiannak hívtak, és volt egy ilyen nevű náci tábornok is. De nem valószínű, hogy ők zsarolnának éttermeket New Yorkban. Megvetően elmosolyodott.

– Petrosian? Most vicceltek?

Igyekezett maró gúnyt erőltetni a hangjába, mintha a lehetséges riválisok közül Petrosian olyan alacsonyan állna a rangsorban, hogy szinte szóba sem jöhet.

– Ugye vicceltek? – ismételte. – Petrosian? Hát elment ennek az esze?

Az első fickó megmozdult. A karja és lába is mintha lassított felvételen mozgott volna. Reacher kicsit megnyomta a második fickó torkát, aztán elvette az ütőt, és fejbe kólintotta vele az elsőt. Egy-két másodperc múlva már megint a másik nyakára szorította. Az első ájultan feküdt. Az életben nem úgy van, mint a filmekben. Ha valaki három ilyen ütést kap a fejére, nem verekszik tovább, hanem szédeleg és hányingere van, legalább egy hétig.

– Lenne egy üzenetünk Petrosiannak – mondta halkán Reacher.

– Mi az üzenet? – zihálta a második fickó.

Reacher elmosolyodott.

– Ti lesztek az üzenet.

A zsebébe nyúlt a feliratokért és a ragasztóért.

– Ne mozdulj! – förmedt rá az első fickóra.

Az nem mozdult. Épp csak annyit, hogy a kezével kicsit megtapogatta a torkát. Reacher lehúzta a papírt a szalag hátuljáról, megkente ragasztóval, aztán jól rányomta a fickó homlokára. Kétszer is rásimította. A *Mostrónak már van védelmezője* felirat állt rajta.

– Ne mozdulj – szólt rá megint a férfira.

A baseballütőt magával vitte, és arcával felfelé fordította a másik férfit. Jó sok ragasztóval az ő homlokára ragasztotta a másik szalagot. Ezen az állt: *Ne akarjatok velünk rivalizálni!* Ennek a fickónak a zsebeit is átkutatta, és ugyanazt találta benne: egy automata pisztoly, tárca, mobiltelefon. Meg a Mercedes kulcsai. Kicsit várt, míg a fickó mozgolódni kezdett. Aztán a másikra pillantott. Az épp feltápáskodott négykézlábra, és a szalagot piszkálta a homlokán.

– Nem fog lejönni – szólt oda Reacher. – Csak a bőröddel együtt. Add át üdvözetünket Mr. Petrosiannak, aztán menjetek el egy kórházba.

Visszafordult a másik fickóhoz. A ragasztó teljes tartalmát belenyomta a két tenyerébe, összeszorította őket, és tízig számolt. Aztán a gallérjánál fogva felrángatta a férfit. A kocsikulcsokat oda dobta a másiknak.

– Gondolom, te vagy a sofőr. Na, tünés innen!

A fickó csak állt, ijedten jobbra-balra kapkodva a tekintetét. Reacher megrázta a fejét.

– Ne próbálkozz semmivel, vagy letépem a füledet és megetetem veled. És többet ne gyertek vissza. Soha! Vagy valaki nálam sokkal rosszabbat küld a főnököm, aki nem lesz ilyen barátságos hozzátok. Érthető?

A fickó csak bámult, aztán óvatosan bólintott.

Az összeragasztott kezűnek nehezebbre esett a mozgás. A másik meg alig bírt segíteni neki. Nem volt szabad karja, amivel tartsa. Egy kicsit gondolkozott, aztán bebújt a másik összeragasztott

kezei közé, és a hátára vette. Elbotladozott vele a sikátor végébe, ahol megállt. A sziluettjük kirajzolódott az utcai lámpák fényében. Előbbre hajolt, a vállára emelte a súlyt, és kifordult a sarkon.

A pisztolyok M9-es Beretták voltak, kilenc milliméteresek. Reacher is ilyet hordott a seregben tizenhárom hosszú éven át. Az M9-es sorozatszám az alumíniumba van vésve a Pietro Beretta felirat alatt. Mind a kettőről kitörölték, elég kezdetleges módszerrel, egy reszelővel. A tár mindkettőben tele volt, fényes réz Parabellum lövedékekkel. Reacher kivette belőlük, és kidobta a tárákat a konyha előtti kukába. Aztán ledobta a pisztolyt a földre, és jól beletaposta a homokot a mechanizmusába, majd ezeket is a kukába dobta. A telefonokat szétverte a baseballütővel, és otthagya a földön.

A tárcákban hitelkártyák, jogosítvány és bankjegyek voltak. A pénzt a zsebébe gyúrta, a tárcákat a sarokba rugdosta, aztán sarkon fordult, és mosolyogva kisétált az utcára. A fekete Mercedesnek már nem volt se híre, se hamva. Reacher visszasétált az elhagyott étterembe. A zenekar teljes erővel játszott, és a hőstenor épp kivágott egy magas hangot, a hegedűk és a csellók hangja vele együtt szárnyalt. A tulajdonos a bárpult mögött ült, magába roskadva. Reacher lehámozott egy tízdollárost a bankjegycsomóról, és a bárpultra dobta.

– A tányérért, amelyet eltörtek – mondta. – Egyébként meg gondolták magukat, nem jönnek vissza.

A tulaj csak bámulta a tízdollárost, és nem szólt semmit. Reacher megfordult, és kisétált az utcára. A túloldalon meglátta a párt, akik az előbb az étteremben ültek. A szőkés férfi és a fekete hajú nő az aktatáskával. A járdán ácsorogtak, és őt figyelték. Csak álltak, beburkolózva a kabátjukba, és nézték. Reacher odasétált a kocsijához, és kinyitotta az ajtót. Beült, és indított. A vállán át hátrapillantott. A pár még mindig őt figyelte. Reacher besorolt a forgalomba, és a gázba taposott. Egy sarok után a visszapillantó tükröbe nézett, és látta, hogy a nő kilép az úttestre, és nyakát nyújtogatva bámul utána. Aztán az alakja beleveszett a neonfények kavalkádjába.